

[Arbejds- og socialministeren.]

kunne have ønsket det. Jeg havde ønsket, at man havde begrænset skolebespisningen til 5 måneder og 5 klasser, men folketinget har ændret mit forslag. Jeg vil henstille til det høje ting at vedtage forslaget i den skikkelse, hvori det nu foreligger.

Astrid Skjoldbo: Selv med min allerbedste vilje kan jeg ikke takke den højtærede socialminister for det lovforslag, der her er til behandling. Forslaget går jo ud på, at der kun kan finde skolebespisning sted uden betingelser i de 6 første skoleklasser, og at den kun kan omfatte 6 måneder. De større børn kan kun deltage efter lægehenvielse. Jeg ved ikke, hvorledes ordningen med de større børn egentlig skal realiseres i praksis. Der findes ifølge Københavns skoleoverlæge næsten ingen børn i København, der direkte sulter, og jeg synes, at det er udmærket, at vi er nået så langt her i landet. Jeg tror, at det er sådan, at hvis pengene er små rundt i hjemmene, vil mødre hellere selv sulte, end at de vil have, at deres børn skal mangle mad. Derfor vil jeg tro, at det bliver meget vanskeligt for skolelærerne at foretage en nogenlunde ensartet vurdering af, hvilke børn fra de større klasser der bør deltage i skolebespisningen. Mon det ikke, inden der er gået ret lang tid, vil blive en social vurdering, der vil finde sted, så at det vil betyde et skridt tilbage ad den vej, man nu engang havde forladt?

Efter forslaget kan der spares nogle få millioner for stat og kommune i fællesskab. Er det ikke et farligt område at spare på? For den enkelte skatteyder bliver det kun småpenge, der kan spares, men for de pågældende børn og hjem, som nedskæringen rammer, kan begrænsningen få stor betydning.

Man har forladt det synspunkt, at skolebespisningen kun har til opgave at mætte sultne skolebørn, så de bliver mere modtagelige for undervisningen, og det synes jeg er godt; man er stort set også enig om, at man ikke ønsker at sætte sociale skel mellem vore børn. Vi synes, at skolebespisningen bør ses som en forebyggende foranstaltning, der sikrer børnene et vist tilskud af beskyttende stoffer, vitaminer og mineralsalte, men forslaget er kun en halv tilslutning til dette synspunkt. Også de større børn i den begyndende pubertetsalder har brug for disse beskyttende stoffer og den rigtige ernæring, og det er rent galt, synes jeg, at man skærer skolebespisningen ned til kun at omfatte 6 måneder. Forårs-

månederne er den tid, da der er allermest sygelighed blandt skolebørnene, og den tid, da det er allervanskeligst for hjemmene at skaffe frugt og grønsager, og da kosten derfor let bliver vitaminfattig og noget ensidig, og i den tid skal skolebespisningen altså instilles. Hvorledes tror man iøvrigt det vil være muligt i storbyerne at skaffe personale til skolebespisningen, når man kun har brug for de mennesker 6 måneder af året? Det er måske kun en perifer ting, men alligevel et problem, der nok skal vise sig at give store vanskeligheder.

Vi har i det sidste par år haft en god form for skolebespisning, og den burde man efter min mening have beholdt. Den store tilslutning, skolebespisningen har fået i en række byer, synes jeg også er et bevis på, at befolkningen har været tilfreds med den. Skolebespisningen bør ses som et led i arbejdet for folkesundheden, et arbejde, som vor generation, synes det mig, har haft ære af at sætte i gang. Hvis man i dag går ind i en skolegård og ser på de mange kønne, velplejede, sunde og friske børn der, må man glædes over den fremgang, der i de sidste artier er sket på dette område. Børnene i vore dage er meget kønnere, end de var i min tid; det siger måske ikke så meget, men det siger dog noget. Og de er det, fordi de er sundere og rigtigere ernæret, end vi var. Vi har sundhedsplejersker til at råde og vejlede mødre med hensyn til det spæde barns ernæring og den hygiejne, de bør iagttage, vi har gratis undersøgelse af småbørn op til skolealderen, vi har skolelæger og skoletandlæger til at overvåge skolebørnenes trivsel, og jeg synes, at skolebespisningen, der sikrer skolebørn den rigtige kost i opvæksten, må betragtes som et vigtigt led i denne sammenhæng. Vi lever i en tid, da der skal spares, siges der, men mon det ikke samfundsmæssigt set er langt billigere at give børnene et måltid mad på skolen, end at hver enkelt tilbereder en frokostpakke, som børnene får med i skole?

Jeg kan ikke forstå det radikale venstres stilling i denne sag, det parti, der så varmt både her i tinget og i Københavns kommunalbestyrelse er gået ind for den form for skolebespisning, vi har haft indtil nu. Hvorfor er dette parti ikke sluttet op omkring den hidtidige ordning? Jeg har hidtil troet, at det radikale venstre stod vagt om de sociale og kulturelle fremskridt, der er nået, og det skuffer mig, at det ikke gør det i denne sag. Selvom jeg naturligvis synes, at det foreliggende lovforslag, der jo netop er det radikale par-